

Jaroslav Tichý udělal analýzu současného stavu po volbách: Takhle to dál nepůjde!

- CZ24 News | 3. listopadu 2021

ČESKO: Co mám na mysli? No, výsledky voleb a lamentování nad nimi ze strany nepoučitelných.

Dopadlo to, bohužel, přesně tak, jak jsem tehdy předvídal. V mém předchozím článku <https://www.pokec24.cz/blog/par-postrehu-ze-snemovnich-voleb/> věnovaném výsledkům sněmovních voleb jsem se zabýval pouze výsledky voleb a taktickými chybami na straně po volbách patrně nově vznikající opozice. Ani případné změny v sestavení povolební koalice směrem k „menšímu zlu“ na bázi povolebních jednání na podstatě věci nic nemění. Mohly by se udát pouze na úrovni taktické, nikoliv však strategické. Neřeší tak podstatu věci, pouze návrat k „menšímu zlu“ od „zla většího“, kterým nedávne sněmovní volby skončily.

Výslovně z této problematiky pro tuto chvíli vyjímám možné ovlivňování výsledků hlasování v rozmezí +/- 5 %, které ovšem může v kombinaci vytvořit až 10 %ní rozdíly mezi stranami ve volebním výsledku a za daných okolností volby rozhodnout. O tom, jak si mají strany sčítání výsledků kontrolovat, jsem psal též v předstihu před volbami.

Podívejme se nyní na celou problematiku ale z hlediska podstaty věcí, tedy z hlediska dlouhodobého, strategického. Toho, který článek „Procenta vyhozená z okna“ postrádá.

Vytčený záměr vyžaduje podívat se hlouběji na příčiny dlouhodobě přetrvávajícího neutěšeného stavu na naší politické scéně, které v budoucnosti již nebude možné zastřít či dokonce odstranit pouhým taktickým manévrem či povolebním jednáním, neboť tyto příčiny se budou dále prohlubovat, zatímco žádná z opozičních stran (parlamentních či těch mimoparlamentních) je neřeší, dokonce je snad ani nevnímá. A pokud na tom strany jako ANO a SPD nic nezmění, bude počet jejich voličů klesat, zatímco ony budou stále více láteřit na voliče. Budou jim totiž postupně dále ubývat jejich hlasy. Obě strany dosáhly svého vrcholu již ve volbách 2017, a pokud nic zásadně na své politice nezmění, budou pokračovat po sestupné trajektorii. Tyto volby by měly být pro ně varováním, jak se ale ukazuje, zatím tomu tak není.

Lépe na tom nejsou ani mimoparlamentní strany, ty však na rozdíl od ANO a SPD nemají co ztratit. Dvě z nich právě ztratily (ČSSD a KSČM) a budou se jen velmi obtížně do sněmovny vracet. Zvláště pak bez zásadní změny své politiky. Ostatní mimoparlamentní strany mohou pouze získat, ovšem jen v případě jejich zásadní proměny, zejména pak programové. K tomu se ale vůbec nechystají, neboť rovněž nechápou, že je třeba zaměřit se na systémovou změnu, na prosazování a ochranu našich národních zájmů, na změny probíhající již delší dobu ve světě atd.

Pokusím se proto o dlouhodobější zamyšlení nad situací a postupem ANO, SPD, jakož i stran mimoparlamentních a neangažované části našich voličů, tedy celkem 79,2 % našich voličů podle výsledků právě skončených sněmovních voleb. Všech těch, kteří nevolili žádnou z obou koalic.

Současný stav

1) Stále větší část našich občanů postrádá zásadně jiná řešení, než jim nabízejí parlamentní strany, jejichž trendu se bohužel přizpůsobují vesměs i strany a hnutí mimoparlamentní.

Přes různé proklamace účastníků volebního klání celé sněmovní volby se zplošťují na to, kdo bude

v dalším období u nás prosazovat cizí zájmy a zpravidla i posluhovat jejich zahraničním představitelům. Nadále se přitom lže, krade a podvádí, existuje exekutorská mafie, soudy vydávají často podivné rozsudky atd. Stali jsme se oběťmi genetických pokusů, k nimž nás přihlásili představitelé naší vlády, a to bez našeho vědomí a souhlasu.

2) Rostoucí poptávka našich spoluobčanů po řešení spojeném s nápravou tohoto stavu zůstává bez náležité reakce ze strany jednotlivých politických subjektů u nás, a to bez rozdílu.

Dílčí záměry SPD směrem ke zlepšení situace nejsou zásadního charakteru, často se ani ty nedaří prosazovat. Nejen proto, že k tomu SPD nemá dostatečnou podporu ve sněmovně, nýbrž především proto, že návrhy na podstatnější zlepšení situace u nás nelze vesměs realizovat bez předchozí systémové změny.

3) Systémovou změnu ale nelze realizovat v podmínkách EU. Přitom SPD občas hovoří o odchodu z EU, jindy zase „o referendu o EU“ (nikoliv o vystoupení z EU), pro které nemá většinovou podporu občanů, přičemž pro jejich informovanost v této záležitosti SPD dosud nic neučinila.

(Tady se autor mylí, protože přehlíží práci europoslance Ivana Davida na mediálním poli, především na webu [Nová republika](#), na jeho stránkách [facebookových](#) a na jeho [YouTube](#). V rozhovorech s europoslancem Ivanem Davidem již několikrát z úst předsedy hnutí Tomia Okamury zaznělo, že jedinou cestou jak zajistit české národní zájmy je vystoupení z Evropské unie čili Czexit. – pozn. red. Nové republiky-vd-).

Podobně jako v případě informování občanů o významu jejich účasti v senátních volbách, kdy k prosazení zákona o referendu je zapotřebí též souhlasu senátu. V situaci, kdy k senátním volbám chodí vesměs pouze příznivci protistrany, je záležitost referenda neprůchodná. Senát v této otázce nelze totiž přehlasovat sněmovnou, v obou komorách je k tomu potřeba 3/5 většiny, což je za daných okolností nedosažitelné.

Zcela nereálná a nesmyslná je pak představa SPD o příp. „reorganizaci EU“ za situace, kdy tato organizace je vlastnictvím globalistů (nikoliv národních států) a rovněž nástrojem k realizaci jejich cílů směřujících k uskutečnění agendy NWO. S touto představou prohrává obvykle volby ve Francii Marine Le Penová či v Itálii M. Salvini, ačkoliv mají před volbami obvykle dobře „našlápnuto“. K jejich vlastní škodě stále ještě nepřišli na to proč. K hlavním příčinám přitom patří jejich názorová rozpolcenost, nedůslednost a lavírování.

(Tady opět autor poněkud zaspal. Představitelé SPD již delší dobu prohlašují, že EU je nereformovatelná proto je třeba ji opustit. – pozn.red.N.R.-vd-)

Reorganizace EU by mohla přicházet v úvahu snad jen v případě totální porážky globalistů a převzetí této organizace do společných rukou evropských států. K tomu je ale zatím na hony daleko, krom toho by se muselo tolik věcí v EU změnit, že je rychlejší a lacinější stavět dům nový, než přestavovat dům starý, navíc zatím v naprostém rozporu se zájmy skutečných vlastníků EU v zákulisí.

Podtrženo a sečteno, SPD neprovádí dostatečně konzistentní politiku, její sliby jsou pro myslící voliče často „na vodě“. *(Autor si zkrátka na SPD zasedl – pozn.red. N.R. -vd-)*

Říká se, že „slibem nezarmoutíš“, avšak stále neplněným slibem lze občany otrávit. Na to by měla pamatovat především SPD.

Dlužno říci, že ANO nečiní ani to, ačkoliv premiér Babiš pro změnu doma zase bájí o tom, jak za nás bojuje v Bruselu, zatímco tam hovoří a často i jedná zcela jinak. Rozhodně přitom hájí daleko více zájmy Agrofertu (Deutschland) než české národní zájmy. Jak moc leží ANO na srdci naše národní

zájmy, demonstrovali právě v těchto dnech nejlépe europoslanci za ANO při hlasování ohledně podřízenosti českých zákonů zákonům unijním.

4) Občané (voliči) tak hledají řešení u menších stran, jejich snaha je ale roztržštěná a marná. Tyto mimoparlamentní subjekty nemají potřebné cíle a tedy ani program, natož potřebné know-how, jak takové cíle realizovat. Bez programu odpovídajícího na aktuální problémy, jakož i na problémy, jež nás čekají, není záchytný bod, na němž by se mohly tyto menší subjekty sjednotit a začít spolupracovat.

5) Karty na naší politické scéně (a rozdělení stran, které dostanou státní příspěvky za volby ve větším objemu, a které mají přístup do mainstreamových masmédií) byly již v minulosti rozdány. Vytvořila se tak skupina privilegovaných stran ve sněmovně a skupina „plebejských“ stran a hnutí s minimální šancí uspět a postoupit do „sněmovní ligy“. Ze skupiny „privilegovaných“ mohou „nevhodné“ subjekty ze sněmovny vypadnout, což se právě zčásti stalo, ty „vhodné subjekty“ pak v případě potřeby podrží ve sněmovně „korespondenční“ či jemu podobné hlasování či kouzla při sčítání hlasů. V rámci „vyššího zájmu“, jak jinak. Prozatím.

6) Skupina „plebejských subjektů“ za situace, kdy ve snaze uspět kopíruje postup těch „privilegovaných“, nemá absolutně šanci úspěchu docílit. Jen to nechápe a stále dokola opakuje svůj chybný postup. To vše při absenci jejich zájmu či znalosti, jak našemu státu a jeho občanům prospět. Vytváří tak pro veřejnost iluzi „demokratických voleb“ a pro zákulisní subjekty vč. sněmovních subjektů protistrany hraje roli sparringpartnerů, často až komických.

7) Politické strany obecně nehájí české národní zájmy. Dosud se k nim žádná oficiálně ani nepřihlásila. Dokonce ani v předvolebním období, což je hrubou politickou chybou. A tak, jak některé politické subjekty neustále zdůrazňují, že ony jsou demokratické, má jiná strana zase zdůrazňovat, že ona hájí české národní zájmy. Tedy zájmy našich občanů a státu. Ani to se neděje.

Politické subjekty zastoupené ve sněmovně lze z tohoto hlediska rozdělit v zásadě do 3 skupin, a to na:

a/ subjekty prosazující systematicky cizí zájmy na úkor českých národních zájmů a tedy i většiny našich občanů, aniž si to mnozí z nich vůbec uvědomují (viz hlasy pro obě předvolební koalice);

b/ subjekty manévrující podle momentální potřeby a prospěchu (ANO a do voleb i KSČM);

c/ subjekt fungující podle haškovského označení „strana mírného pokroku v mezích zákona“ (SPD). Netvrdím přitom, že toto označení se týká nutně všech jejích členů či funkcionářů. Vysloveně se zmiňuji o straně jako takové, které se takto v dobrém úmyslu snažím ukázat na slabiny její politiky. K těm nakonec patří např. i její občasná nepochopitelná hlasování ve sněmovně, ačkoliv jsou třeba následována dobrými počiny tamtéž. A tak stále dokola. V této souvislosti musím připomenout, že doba praxe v politice kritizované již Leninem v díle „Krok vpřed, dva kroky vzad“, dávno pominula. (Mám tím na mysli postupy v politice, nikoliv její obsah, aby náhodou nedošlo k nedorozumění).

8) O ostatních parlamentních stranách se blíže nezmiňuji, neboť to považuji za neúčelné a tudíž zbytečné. Tam žádnou možnost nápravy rozumně očekávat nelze. A nemá tudíž ani smysl o ni usilovat.

Shrnutí současného stavu

a/ občané, kteří jako celek (či jeho větší část) nejsou dostatečně aktivní, čekají vždy před volbami jako čistí konzumenti na nabídku, která je jim předložena. Nabídka, kterou jim takto předkládá protistrana, kde je i stávající moc, spočívá ve výběru mezi menším a větším zlem, kdy dobro je

předem cíleně odstraněno. Hezky podle metod uplatňování konceptuální moci;

b/ bez odmítnutí tohoto výběru a bez dosazení dobra v podobě vlastního návrhu na řešení v podobě vhodného programu a jeho nositele (strany/hnutí) nemůže většina našich občanů uspět a jimi volený subjekt tedy ani postoupit do sněmovní ligy;

c/ problémem občanů ale je, že s žádným dobrým návrhem řešení většinová společnost u nás nepřichází a akceptuje tak hru, kterou jí podsouvá protistrana a kterou pak většinová společnost nemůže vyhrát. Žádný mimoparlamentní subjekt s takovým řešením zatím rovněž nepřichází. Zde je třeba přistoupit k zásadní nápravě.

d/ dlužno ale uznat, že zatímco naši občané volí obvykle „menší zlo“, tentokrát z nepochopení situace a souvislostí (o většinové neznalosti programů ani nemluvě) zvolili „větší zlo“. Alespoň podle výsledku. Tento „přešlap“ lze po právu občanům vyčítat. K tomuto účelu byli totiž málo „taktičtí“. Boj, který jsme přitom prohráli, byl bojem o čas. Čas pro změny probíhající jinde ve světě a postupně se blížící i k nám. Ten jsme po těchto volbách ztratili.

Závěr

§ Problémem ovšem je, že když v minulosti občané „taktičtí“ byli, žádnou změnu k lepšímu jim to ale nepřineslo. Získaly na tom jen některé strany a především jejich představitelé další 4 roky vcelku poklidného života. Bez většího zlepšení či alespoň náznaku sofistikovaného know-how k tomu směřujícího.

Proč tedy být nadále „taktický“ ve prospěch SPD, když to žádný efekt pro jiné subjekty ani občany jako takové nepřinese? Prosazování potřebných změn přece není zdaleka jen otázkou naší sněmovny, nýbrž i nadnárodního řízení, tj. Evropské unie, jejímž jsme se stali členem. V této rovině musí dojít k zásadnímu střetu, do něhož by měly jít země V4+ koordinovaně. K takové politice by měla směřovat skutečně patriotická strana u nás. A přátele v Itálii a Francii poučit a nikoliv kopírovat jejich nikam nevedoucí postupy. Takovou ale žádná z větších stran není, zatímco u některých malých stran pak zase chybí program, co chtějí dělat po případném vystoupení z EU. Tedy to, co dá jistotu našim občanům, aby mohli takový záměr podporovat.

§ Z celkového počtu propadlých hlasů ve výši 1,069.359 činí hlasy pro ČSSD a KSČM celkem 444.214 hlasů, z toho ČSSD 250.397 hlasů a KSČM 193.817 hlasů. Pokud by obě strany vytvořily předvolební koalici (bez ohledu na programové rozdíly), mohly i po letošních volbách setrvat ve sněmovně. Ne, že by to bylo kromě možnosti docílit ve volbách ono „menší zlo“ nějakým přínosem, avšak počet hlasů „vyhozených z okna“ by se o oněch 444.214 hlasů snížil. SPD by ovšem ani tak tyto hlasy nepřipadly. K tomu by musela SPD začít praktikovat odlišnou taktiku při volbách než tu, kterou setrvale používá.

§ V praxi to tedy znamená, že těch „pomýlených“ z celkem 1,069.359 je fakticky „jen“

625.145 (1,069.359 – 444.214), přičemž jejich počet oproti r. 2017 (316.659 hlasů) by tak narostl jen o 308.486. Je to sice poměrně dost hlasů, je to však jen 28,85 % z celkového počtu propadlých hlasů. A jak jsme si právě ukázali, nejde o ojedinělý propad hlasů, nýbrž o jejich vzrůstající tendenci. Je tedy zapotřebí hledat příčiny této tendence a nikoliv vytvářet omluvu pro vcelku nepřiliš úspěšný volební výsledek SPD s výmluvou na neprozíravé jednání voličů.

§ Příčiny nepřiliš úspěšného volebního výsledku SPD je tedy třeba hledat jinde. Zejména pak ve:

- slibech SPD, které bez systémových kroků často splnit ani není možné a
- nekonzistentnosti její politiky.

Situace většiny občanů ČR se zásadním způsobem zhoršuje. Chtějí tedy konkrétní řešení, přičemž stále větší jejich část již pochopila, že při současné politice jim takové řešení SPD není schopna zajistit a že její příp. sliby jsou tudíž marné. Voliči tedy hledají, kde se dá. Zatím ale marně. Rostoucí poptávka zatím ale nevyvolala adekvátní nabídku.

§ O volebním propadu ANO se nechci blíže zmiňovat, spokojím se s konstatováním, že přes dílčí (přechodná) zlepšení situace některých vrstev našich občanů a konto zvýšeného zadlužování našeho státu a jeho občanů obnova naší suverenity a restrukturalizace naší ekonomiky a státu pod vedením ANO nikam nepokročila. Právě naopak. Vláda pod vedením ANO pokračovala v masívním zadlužování našeho státu souvisejícím mimo především se:

a/ zcela nezvládnutou „plandémií“ koronaviru a nesmyslnými opatřeními poškozujícími jak naši ekonomiku a státní rozpočet, tak i zdraví a vzdělanost našich dětí, jakož i zdraví dalších občanů ČR, především pak seniorů;

b/ uplatňováním globální agendy na likvidaci malého a středního podnikání a na depopulaci obyvatelstva a

c/ snahou vedení EU uvázat členské země do co největšího chomoutu a znemožnit jim tak odchod z této organizace.

Až si to občané plně uvědomí, bude pro ANO výrazně hůře.

* Každopádně je zapotřebí vzít konečně v úvahu následující fakta:

1. Největším problémem ANO a premiéra Babiše zvláště je jeho zranitelnost a vydíratelnost přes jeho podnikání. Nejde o žádné Čapí hnízdo apod., jde především o dotace jak pro jeho podnikání v ČR, tak především pro Agrofert Deutschland a o trh pro jeho tamní chemické výrobky.

2. Pokud jde o SPD, její politika není pro občany zdaleka tak atraktivní, jak se vedení SPD mylně domnívá. Říká se sice, že „jednooký je mezi slepými králem“, ale to musí na to zdravé oko dobře vidět. Jinak se stává součástí oné skupiny „osleplých Bulharů při návratu do vlasti“, byť je třeba v zástupu povede. Otázkou ale je, kam. Dlužno říci, že SPD zatím ani takové ambice nemá.

3. Voliči (či menší strany) nemají tudíž zapotřebí dávat své hlasy SPD, zejména pak ne za situace, kdy jejich představitelé nejsou připuštěni na kandidátky SPD;

4. SPD za současných podmínek dosáhla v podstatě svého vrcholu. Chce-li být nadále úspěšnou či dokonce ještě úspěšnější než dosud, nevystačí si zdaleka jen s vyzýváním voličů, aby nemarnili své hlasy volbou malých stran, aby volili SPD. Základní otázkou přitom je, proč by tak činili za situace, kdy SPD neplní zdaleka jejich očekávání a své sliby a kdy bez systémových změn tak činit často ani nemůže. (To se nakonec týká i ANO).

5. Jinými slovy, ta procenta propadlých hlasů (19,89 %) v těchto sněmovních volbách se budou za nezměněných podmínek v dalších volbách na úkor jak SPD, tak i ANO dále zvyšovat. A pokud se nenajde do té doby subjekt s programem a lidmi schopný oslovit významnou část nespokojených občanů v ČR, jejichž počet dále poroste. V opačném případě by hlasy nespokojených stáhl onen nový subjekt, takže by jejich propadnutí již nehrozilo. Otázkou je, zda a co jsou za dané situace obě uvedené strany schopné podniknout. Ne proti onomu novému subjektu (straně), nýbrž k oslovení většího množství občanů než dosud. A k tomu pouhá slova stačit nebudou. Jde přitom o celkem 47,97 % protestních hlasů (2,863.869 + 36.794 + 1,069.359) z celkového počtu 8,275.752 oprávněných voličů, S připočtením hlasů pro ANO a SPD (1,972.050 hlasů celkem) šlo v říjnových volbách docílit až 5,942.071 hlasů, tj. 71,80 % a tedy ústavní většinu, a to i za situace, když by až

5 % voličů k volbám ani tak nešlo.

V tuto chvíli ale nejde o to, že netaktičností stran bývalé vládní koalice zvítězila protistrana, které podle některých náznaků bylo ze zákulisí pomoheno, nejde ani o to, že podle nově nastavených pravidel pro „privilegované strany“ zvítězila menšina 28,20%, což je někým vydáváno za vrcholný projev demokracie (podle představ protistrany).

5. Jde o to, že ani ANO ani SPD či KSČM nepřišly s ničím, čím by byly schopné upoutat výrazně více voličů a dostat je na svoji stranu. Vniveč tak přišlo celkem 3,970.021

(1,069.359 + 2,863.868 + 36.794) protestních hlasů. Tedy 47,97 % z celkového počtu oprávněných voličů (8,275.752). To vše kvůli pouhému taktizování před volbami (a ještě k tomu chybnému) namísto průběžného strategického uvažování a konání.

Výsledkem je, že:

* z celkového počtu oprávněných voličů (8,275.752) volilo jen 65,39 % (5,411.884 voličů, ač jsme zvyklí i na horší účast);

* započitatelné hlasy (4,305.731) představují jen 52,03 % z celkového počtu hlasů právoplatných voličů;

* počet započitatelných hlasů (52,03 %) oproti volbám v r. 2017 (56,65 %) tak zřetelně klesá;

* existovala přitom možnost získat až 5,942.071 hlasů voličů z celkového počtu 8,275.972, tj. 71,80 %, tedy pohodlnou ústavní většinu (3,970.021 + 1,972.050 hlasů pro ANO a SPD). Tato optika měla být před volbami tou zásadní a nikoliv přetahování se s jinými o několik málo procent. A této optice měly být podřízeny i cíle, na kterých bylo a nadále je nutné dlouhodobě pracovat. Objektivně je ale třeba přiznat, že k takovému záměru není dosavadní ANO tím nejvhodnějším partnerem. K realizaci takového záměru by musel A. Babiš „organizovat“ svoji politiku, což jsem již dříve v článcích opakovaně doporučoval. Samozřejmě marně.

A na konec to zásadní

a/ v okolním světě vrcholí boj mezi globalisty, Deep state a Patriots (mj. Trump, Putin, Si). V ČR se tak zatím dělo jen mezi prvními dvěma jmenovanými, vliv Patriotů se teprve blíží;

b/ mají-li politické strany prosazovat a hájit české národní zájmy (tedy zájmy stále rostoucí většiny našich občanů, jejichž hlasy nebyly z různých důvodů ve volbách započítány, která již dosáhla celkem 79,2 % a která za nezměněných okolností dále poroste, ač se zatím nedokázala sjednotit), musí nutně podporovat Patriots a tedy i obnovu české suverenity, soběstačnosti, a to nejen v potravinách, naše nové politické ukotvení na mezinárodní scéně, novou obrannou a bezpečnostní politiku, obnovu a restrukturalizaci naší ekonomiky, návratu exportu českých výrobků zpět do našich rukou atd.

Neoliberální kapitalismus se vyčerpal, vliv globalistů i Deep state ve výsledku boje s Patriots slábne, byť se snaží za pomoci zkorumpovaných vlád jednotlivých zemí škodit do poslední chvíle.

Tato a mnohá další témata buď v programech těchto stran vesměs či zcela chybí, případně tyto strany podporují dokonce cizí zájmy směřující proti našim národním zájmům.

c/ nastává čas, kdy politické subjekty na naší scéně budou muset se rozhodnout, zda:

* začnou sledovat dlouhodobé strategické cíle a tomu podřídí i svoji politiku, jež bude muset

prosazovat a přinášet i potřebné pozitivní změny v ČR nebo

* budou nadále pokračovat jen ve svých krátkodobých cílech od voleb k volbám, tj. k alarmování voličů pomocí slibů vždy před volbami. Takových slibů, které bez zásadních změn nelze vesměs splnit.

Na strategických cílech je ale třeba pracovat dlouhodobě a průběžně. K těmto zásadním změnám se ale přitom dotyčné politické strany zatím nechystají (příčemž je nelze zajistit jednorázovými ad hoc kroky), zatímco čas běží a situace v ČR se dále zhoršuje.

Čeká nás těžké období a zhoršení v těch směrech, na které je zatím fixována převážná část naší (konzumní) společnosti. Přichází totiž doba, kdy jim bude saháno na plný košík vezený ze supermarketu (bez ohledu na kvalitu jeho obsahu), na jejich návyky na zahraniční dovolenou atd. Pro většinu občanů nastanou starosti se zaplacením energií, s dojezdem do zaměstnání, s nárůstem cen výrobků všeho druhu vč. potravin apod. Problémem se může stát též vytápění a dodávky elektrické energie vůbec, nadměrně vysoké ceny PHM atd.

Lidé konečně zpozorní a začnou se zajímat o skutečné příčiny tohoto stavu. Zjistí totiž, že pouze nadávat na následky a nestarat se o jejich příčiny nestačí a žádné zlepšení to nepřináší. Ani nemůže. Začnou tedy programy a sliby jednotlivých stran více konfrontovat s realitou, začnou hledat viníky, což se vztahuje i na vládu.

Budou probíhat i další změny v okolním světě, vývoj se bude vracet od globalizace zpět k národním státům. Některé procesy ve společnosti a státě se začnou i u nás zrychlovat.

Nastupuje totiž nový světový finanční systém a s ním i agenda GESARA/NESARA, která pomůže prosadit ho urychleně do praxe, a to celosvětově.

Blízká budoucnost si tedy vynutí přechod od taktizování ke strategickému přístupu, což se týká jak vlád jednotlivých států, tak i politických stran. Pouhé sliby a taktizování před volbami již dále nepostačí.

A je věcí a v zájmu každé politické strany tyto změny nejen pochopit, ale též včas ve svém programu a počínání reflektovat, pokud možno s předstihem. Pak odpadne jejich pláč na nesprávném hrobě a jejich podpora ze strany voličů poroste.

Politické strany by ale neměly zapomínat na to, že tu jsou pro voliče a nikoliv voliči pro ně. A podle toho i postupovat.

Účelem tohoto článku není kritika kohokoliv za každou cenu, nýbrž upozornit na probíhající procesy ty strany, kde to má smysl, aby se mohly pokusit tento vývoj zachytit a ve své další činnosti a programové naplnit i reflektovat.

Když se však rozhlížím po naší politické scéně, nemohu se zbavit myšlenky, že bez zcela nového subjektu v „novém střihu“ a tedy i s novým programem a přístupem to nepůjde. Další subjekty pak budou mít možnost v případě zájmu se k němu připojit.

Autor: Jaroslav Tichý

Zdroj: novarepublika